

Zabudni na advent...

Keď tato odchádzal do Nepálu, napísal mu Arlie: „**Tato, prosím nerob nič hlúpe alebo prosím nezomri. Veľa šťastia.**“ Bol zo všetkých asi najnervóznejší. Raz večer mi dokonca povedal: „**Mama, ako si tata mohla pustiť, čo si si neprečítala, že tam 25% turistov zomiera? Je to kopec s najväčšou úmrtnosťou.**”

Myslím, že ani keby si to načítam, tak to s tatom nepohne. Výprava sa začala a vyzeralo to tak, že ide všetko hladko. Že ich boleli hlavy...to sa dalo čakať. Dni šli a celkovú naháňačku s rozvozmi a učením som relatívne dobre zvládala. Na 9. deň som však spozornela. Krátka správa: „**Dostal som výškovú chorobu. Dnes musíme zostúpiť. Bolesť hlavy, hnačky a halucinácie.**”

Nádych, výdych. Mobil som strčila do vaku a vstúpila som do meetingovky na poradu. Už sa len tváriť, že som úplne ok. Ani nepočúvam, iba sa modlím. Poznám Slavomíra, viem, že keď sa vzdá, tak to musí byť zlé.

Už iba čakáme na jeho príchod. V pondelok 1.12. naložím rýchlo po škole deti a frčíme domov. Čakáme ho s tortou. Prichádza pomalým krokom. Je unavený, ale vidím, že sa mu uľavilo, keď zložil batoh. Deti na neho skočia a tiskajú ho k torte.

Na druhé ráno sa budí s bolesťami v hrudníku. Kašle. Beriem ho rovno na urgent. Dedimer ukazuje vyzrážanú krv. Radšej ho posielajú na CT pľúc. Našťastie to vyzerá iba na mikrotrhliny. Zatiaľ je to zápal horných dýchacích ciest. Zápal pľúc sa prejaví, tak do pár dní. Slávi je unavený. Vo štvrtok po vianočnej party hovorí, že ho bolí akoby semenník. V piatok ráno sa budí s obrovskými bolesťami a o 4:55 volám urgentnému urológovi s ospravedlnením, že ho budím a vysvetľujem situáciu. Mám ho priniesť o 8 hodine a pozrie sa na neho. Môj horolezec ledva vylezie na posteľ v ambulancii, aby mu

spravili sono. Zápal semenníkov a antibiotiká na 2 týždne. „**Super, tak to mu pokryjú rovno aj ten zápal pľúc,**” utešujem sa a s ľútosťou sa dívam na to kľbko nešťastia.

Večer mu náhodou skontrolujem pruh na slabine a príde mi riadne veľký. Nepál mu určite pomohol. Takže na ďalší týždeň naháňam chirurga, aby sa mu na to pozrel. „**Treba to spraviť čo najskôr. Teraz Vás pustím, ale cez Vianoce mi môžete prísť na urgent, ak sa Vám to tam zasekne. Budúci týždeň...v piatok môžete?**“

Atmosféra je napätá. Ja mám nervy na dranc a tato má pocit, že si ho dostatočne nevšímam. Opakuje sa to pravidelne, keď je chorý. Tlak mi ide hore a mám dni, že sa mi iba točí hlava. Napchávam sa magnéziom a každý deň si sľubujem, že túto noc sa už určite dost vyspím. Je bezpečnejšie sa so mnou nepúšťať do reči a nie to sa začať hádať. Tato sa hrá na obeť a reálne je v takom stave, že ani keby ho chcem vyplieskať po zadku, tak sa momentálne nedá..... Priznám sa, že najhoršie je odohnať myšlienky typu:

„**Zbal' sa a odíď na 2 týždne niekam na hory. Zrelaxuj sa a potom prídeš, keď bude po všetkom.**“

V tom všetkom som si v polke decembra uvedomila, že mi

ušiel advent. Nemáme na stole ani len veniec. O nejakých 10 dní budú Vianoce a nemám zatiaľ nič nachystané. Deti to so mnou zvládajú. Vidia, že som pred výbuchom, tak sa snažia pomáhať, ako sa len dá. Užijeme si aj kopec srandy pri príprave koláčikov a doťahujeme posledné projekty, úlohy a učenie sa na písomky, ktorých je neúrekom.

Medzitým sa treba postarať o Runu. Rastie ako z vody a už chápem, keď niekto povie, že je hladný ako vlk. Vykrmila som ju už na 20 kilo. Keby chce, tak ma povláči po celej Stupave. Stále má najradšej gauč. Tato ju musel po návrate dať trochu do laty, lebo zo mňa lietalo perie. Vetrovku mám roztrhanú na viacerých miestach.

„Prečo ju jednoducho neudrieš? Musí mať rešpekt z teba!“ inštruuje ma tato. **„Lebo som nebola stvorená na to, aby som cvičila vlka.“**

V piatok 19.12. ráno tato nacupital do nemocnice a čakal. Bol presvedčený, že večer pôjde k Fleischerovcom na párty. O 14h ho dooperovali, a o 15:20 sa na mňa ospalo díval a tvrdil, že ide. O 19h som ho vytlačila k autu a hneď bolo jasné, že pre neho sa párty nekoná. Ledva sa naphchal do auta a kričal hneď ako som sa pohla: **„Potrebujem kolu. Je mi zle! Po diaľnici to bude kratšie.“** Operačný robot da Vinci je síce presný, ale nie bezbolestný.

A môžu sa začať Vianoce (aj keď som zabudla na advent). Deti už nejdú do školy, tak majú čas vyzdobiť obrovský stromček, čo tato s predvídavosťou kúpil 1 deň pred operáciou a postavil ho do obývačky. Vedel, že na druhý deň už nezdvihne nič. Deti mi každý deň nadšene oznamujú:

„Nemôžem uveriť, že o 2 dni sú Vianoce.“

Milla varí a pečie. Dedkovi spravila medvedie labky do plnej škatule.

Arlie maká na svojom projekte 3D žraloka na

stenu. Je krásny. A Gwen behá k stromčeku vždy, keď pod ním pribudne nejaký nový darček. Potrebuje ich zorganizovať podľa veľkosti, aby to vyzeralo esteticky. Ak to nespravila aspoň 15x, tak ani jedenkrát. S úsmevom a čistým nadšením ich pekne poukladá na miesto. No,... a Runa stráži darčeky.....

V deň D je dom uprataný, voňavý a začíname s prípravou štedrej večere. Príde auntie Zuzka s Jankom a ocinom. Bude šošovicová polievka i biela kapustnica, zemiakový šalát s kaprom aj lososom. Stôl, čo sa mi zdá malý pre všetkých 8, nás nesklame.

Slavomír si tento rok pripravil príhovor písomne a nasmejeme sa. Mám rada túto

atmosféru. Dívam sa na ich tváre a rozmýšľam and všetkým, čím sme spolu prešli a som rada, že mám rodinu. Jedlo mizne a deti spustia: „*No aaaaaauntie, kedy nás zoberieš k sebe domov na návštevu?*“

Auntie sa s nimi rýchlo dohodne a nič nebráni tomu, aby sa Gwen zhostila svojej najdôležitejšej úlohy: rozdávať darčeky. Po ľúlosti, že ona dostane najviac darčiekov, čo nie je fér voči ostatným, už nie je ani chýru, ani slychu. Spokojne si ich kopí do pyramídy, až sa za ňou stratí.

„*Ošalila nás,*“ vysvetľujem ostatným: „*dala nám každému zoznam a povedala, že si ho medzi sebou nemôžeme porovnať. Tak sme nakúpili kopec. Budúci rok sa musíme lepšie skoordinať.*“

Hneď po Vianociach odchádzajú najprv do Štitár a potom k auntie. My si skočíme sadnúť do Pečiatky s kámošmi a mojou sestrou. Deti nám ešte volajú, že ako budú spať u deda? Povedal im, že majú spať v Zuzkinej izbe. Hm, nejako sa s frflaním nasáčujú do 1 manželskej postele všetci traja v Zuzkinej detskej izbe. Na ďalší deň, Janko zoberie väčších do posilňovni, Auntie Gwenču na chipsy. Príde mi, že sú všetci spokojní. A ja mám konečne čas umyť celú chladničku, lebo je po Vianociach konečne aspoň na chvíľku prázdna.

Milla im predstaví svoje kulinárske zručnosti. Smejem sa na auntie, keď mi opisuje noc s Gwen:

„Najprv som bola prikrytá, o chvíľu už nie. Celú noc ma vytláčala von z postele. A vrchol bol, že robila také čudné zvuky a prdela. Už nikdy viac!“ dramaticky zakončila.

Ale najviac sme sa nasmiali na fotke, čo si s ňou spravil Arlie. Auntie bez vlasov.

Cez sviatky som chodila do práce. Slávi sa medzitým dával dokopy po operácii. Štichy by som mu vybrala aj sama, ale nechala som to na odborníka. Bez štichov je to lepšie. Dlhé prechádzky ho vracajú do formy a psy sú tiež spokojné. Na Silvestra sme naplánovali oslavu s rovnakou zostavou, ako tou, čo Slávi kvôli oslave premeškal. Priviezol aj moju sestru Mirku z Nitry. Odvážila sa s nami privítať ďalší rok. Nálada bola príjemná a každý si našiel svoje miesto a rozprávali sa príbehy a sťažnosti na partnerov. Aj keď bola zábava, uvedomovala som si, že Mariánovi nebolo veľmi dobre

a zdravotne bojuje. Nový rok sme privítali na terase, odkiaľ bol nádherný výhľad na ohňostroje. Sme o rok starší.

Mirka ostala ešte aj na ďalší deň. Nemusela sa ponáhľať domov. Kým som si ja ráno pospala dlhšie, tak ju Slávi s Millou zobrali do pieskovne na prechádzku. Každý ju bral ako súčasť, je tu a je naša. Poobede, po našej súkromnej prechádzke, sme sa zamuchlali do deky pred telku. V kozube praskal oheň.

Naliali sme si Baileys a pozerali české komédie. Mať sestru je nakoniec tak jednoduché 😊
Stihli sme skočiť aj do Levíc za Petrou a Mariánom – naša obľúbená povinná jazda.

„Si si istý, že môžeš tancovať?“ vyzisťovala som u tata. Od operácie pruhu má 3 týždne, ale dušoval sa, že bude na Richtárskom plese v Kalnej and Hronom tancovať. „Jasné,“ škeril sa na mňa a zavrtil zadkom. Hm,....uvidíme, či nám tam neodpadneš, hovorila som si v duchu. Deťom sme zaželali dobrý večer a odfrčali. Náramne sa potešili. Netuším, čo na noc chystali, ale

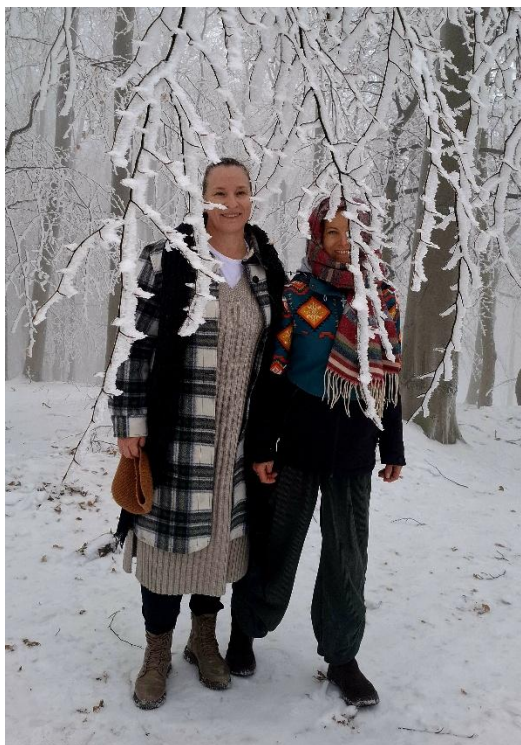

určite sa napchajú spolu do postele, zapnú nejaký film a pritom budú maľovať, či tancovať. U Gogorovcov bola príjemná atmosféra. Hneď som sa ponorila do príprav, kým z kuchyne bolo počuť smiech. Všetky dievčatá sme boli očarujúce, zhodnotila som. Naši chlapi môžu byť nadmieru spokojní. Aj tak vyzerali. Už si pár naliali (okrem Sláviho, čo riadil) a boli v ležernej nálade. Do kultúrneho domu sa nás napchalo 160. Aspoň mi nebolo zima, aj keď počas tancovania mi vadil vydýchaný vzduch.

Dobre sme sa najedli, neskôr zatancovali a tešili sa na tombolu. Auntie kúpila 50 lístkov a bola si istá úspechom. Stoicky si ich rozdelila podľa farieb a čakala. Neskutočné! Fakt vyhrala 4 ceny. Aj my sme vyhrali 2x100 kg zrna. Iba smola, že moje sliepky žerú lámanku, celé zrno nechcú...

Po ceste domov sme boli svedkom nehody. Jednému auto došlo palivo a ostalo stáť v pravom pruhu. Iné si to nevšimlo a vrazilo doň. Našťastie z 1. auta už vyšla matka s 2 malými deťmi a čakala za zvodidlami. 2. auto začalo do pár minút horieť až do tla. Ženu s deťmi sme zobrali k nám do auta. Kým behala medzi nabúraným autom, kde bol jej vystresovaný manžel, starali sme sa o deti. Vilko, 4-ročný, neustále rozprával a Elenka, 2-ročná, na nás pozerala obrovskými modrými očami. Či sme chceli, či nie, obaja sme mysleli na nehodu, kde zomreli 2 cyklisti a Gwen skončila na operačnom stole. Mamičku sme minimálne povzbudili svojím príbehom, lebo im sa nikomu nič nestalo. Keď hasiči sprejzadnili diaľnicu, odviezli sme ich domov do Ružinova.

Jedno poobedie skončil Arlan skôr a mali sme čas spolu. Kým Gwen skončila, išli sme sa prejsť do lesíku vedľa školy. Arlie sa rozrozprával. Dokonca rozmýšľal, čo by ho bavilo v budúcnosti. Chvilku sa vypytoval na to, ako si človek dokáže zaplatiť samostatné bývanie, ako sa platia účty, na čo treba myslieť. Zakončil to: „*Uvedomuješ si, že za pár rokov sa s Millou odsťahujeme? Ja si predstavujem, že budem bývať sám. S mačkou. Chcem mať mačku. No, a potom neskôr aj ženu. To je jasné. Nechcel by som byť sám. To musí byť nuda.*“

Zasmiala som sa a pripomenula, že nie každý je určený na manželstvo.

„*Hm,*“ zaostrel na mňa: „*Teraz tomu už rozumiem, že ste s tatom. Je na ňom vidno, ako ťa ľúbi. A nechápem, že sa stále máte o čom rozprávať. Ja som s Hugom v triede každý deň a niekedy si s ním nemám čo povedať.*“ Prekvapil ma. Ani som netušila, že si takéto drobnosti všimá a rozmýšľa na nimi. Verím, že z neho bude dobrý materiál na kvalitný vzťah.

Víkend, ktorý mi darovali dievčatá na narodeniny pred rokom som nakoniec strávila s Mackou. Pôvodne som pozvala Sláviho, ale Macka sa dostala na kolená v manželstve a bolo ju treba rýchlo vytiahnuť z domu, aby bola chvíľu mimo a dokázala si usporiadať myšlienky a videla svetlo na konci tunela.

Užili sme si jedlo, sauny a zasnežené kopce okolo hotela. Verím, že Macka nájde silu a vieru v svoju hodnotu bez ohľadu na svoje rozhodnutie.

Na začiatku februára sa nám podarilo dostať termín na MRI u nás v nemocnici. Šla som s Gwen a celý čas sedela pri nej v tom hluku, aby jej bolo ľahšie. 20 minút zvládla bravúrne. Výsledky nám spravili do 24h a nič nenašli. Vydýchla som si. Žiadna zatúlaná, zapúzdrená skrutka, ktorá by mohla tlačiť. Takže bolesti hlavy sú možno súčasťou puberty a budeme sa musieť obrniť trpezlivosťou a múdrosťou, kedy Gwen manipuluje 😊

Mille sa podarilo obsadiť 3. miesto na školskom kole literárnej súťaže „*Prečo milujem slovenčinu*“. Riadne sme sa na tom zasmiali, ale jej práca mala dobrú pointu, tak sa nečudujem. Teraz čakáme na výsledky inej súťaže na tému: *Predstav si, že si sa prevetlil/a do svojho obľúbeného autora/autorky. Koho si si vybral/a a prečo? A najmä, akú novú knihu by si v jej (jeho) mene napísal/a?* Vybrala si Metamorfózy od Kafku a prerobila metamorfózu dnešných mladých ľudí kvôli sociálnym sieťam a ich pocit zbytočnosti. Dokonca nakreslila aj obrázok, písala v angličtine. Som neskutočne zvedavá.

MENU

Langos, smoked trout, matured cheese ^{13,6,7}

Beef tongue, dill, apple ^{17,9,10}

Beet root, blackcurrant, yeast

Potato, deer, duck fat

Milk bread, butter ^{13,7,8}

Trout, apple, horseradish ^{4,10}

Caviar, sour cream, sunflower seeds ^{5,7 35e}

Cabbage, mushroom, potato ^{7,9}

Pikeperch, spinach, celeriac ^{4,7,9}

Mangalitsa pork, apple, beetroot ^{7,9}

Deer, black salsify, blue cheese ^{13,7,9,10}

Cherry "Lothar"

Blueberry, goat yogurt, rosemary ^{3,7}

Petit fours ^{13,7,8}

Tasting menu 150 €
Cheese selection 5€/pc

ECK

SUPER NARODENINY PRE CHUŤOVÉ POHÁRIKY A DUŠU

„*Na stredu si nič nechystaj, niekam ťa beriem,*“ oznámil mi môj rytier. Navliekla som sa do nového Desigual trička, čo mi kúpil a nasadla do auta. Mala som za sebou už rýchle upratanie, naloženie práčky, úlohy s Gwen a hotovú večeru pre Millu. Keď sme sa zastavili na tmavom parkovisku pod devínskym hradom, zaškúlila som na tata: „*Sme tu?*“
„*Nie, iba som ti chcel dať pusu a povedať ti, že ťa ľúbim.*“

Óóó, zapla som si naspäť pás a pokračovali sme do tmy hore kopcom k reštaurácii ECK. Páčila sa mi. Pôsobila útulne a poctivo. Vôbec nie preplnene asi ani vtedy, ak by bola plná. Intímne. V bočnom salóniku na mňa vykukli: ocino, auntie s Pampúšikom, Milla a segra. Slávi mi rád pripravuje prekvapenia. A toto bolo príjemné. Čakala nás náročná gurmánska večera pozostávajúca zo 14 chodov. Porcie boli maličké a plné neočakávaných chutí a kombinácií. Do toho sme mali párovanie vín. Pre tých, čo nemohli piť, sa ponúkali netradičné domáce limonády. Pri každom chode a víne nám boli odprezentované základné ingrediencie, ich pôvod a príprava. Cítila som sa ako vo filme MENU. Čašníci nás ticho obskakovali s tajomnými úsmevmi a profesionálnymi

pohl'admi.

„*Dúfam, že nás nakoniec nezabijú ako vo filme,*“ šepala som s pobavením ostatným, ktorí si to tiež veľmi užívali. Atmosféra bola uvoľnená, akoby sme to absolvovali pravidelne. Myslím, že sme sa všetci

riadne nasmiali. Dedko nás zabavil historkami z randenia z mladosti. Dozvedeli sme sa, že sa s babinou aj rozišli a medzitým bola druhá frajerka. Fičúr. Auntie nám robila dokonalý pairing vín. Je z nej naozaj odbornička. Mala v telefóne aplikáciu, čo jej vyhadzovala hodnotenia vín. S každým novým sme na ňu v očakávaní kukali, aby nám ho zhodnotila. Pampúšik sa na tom smial. Určite sa s ňou nenudí.

Tatuško toho veľa nepovedal. Bol záhadný. Ale bolo vidno, ako sa teší tomuto stretnutiu. Na všetkých sa díval z rohu stola a bol hrdý. Ponúkal nám niečo, čo zariadil on sám. Umenie, zážitok, ktorý je emočne drahý. Radšej nechcem vedieť, koľko to stálo... Ale videla som muža, ktorý je spokojný s tým, že má okolo seba ľudí, čo sú najbližší bez toho, aby sme mu niečo povedali. Je mužom, čo plní sny... Segra sa cítila dúfam ako súčasť rodinnej slávnosti. Trochu

2.2.2026
 „Zuzke“
 Keď mi oznámili, že mám staršiu sestru,
 prarar sa mi rozsvetilo v duši.
 Také obvyčajne, fádne slovo - sestra - mení moj
 doberajší život;
 a ani chýbajúca minulosť len vrelý pocit
 RADOŠTI neprekáža...
 Neviem, čo všetko sme zmeškali,
 ale najväčší pokoj v srdci mám.
 Ako keď nedokonalá seba v knihe chýba,
 a prarar púbeľ praxel dáva mám.
 SESTRA - to slovo si opakujem čas a prarar,
 s pokorou, s nádejou, s hrdosťou...
 Možno nesto, no o to uprimnejšie,
 som rada, že Ťa mám a že si tu dnes
 s nami ... so MNOU.
 Si múdra v pokoji a pokorke,
 nie len v správe, slov.
 Pokoj, čo nie lieči viac než nijaký
 PREDŠLOV.
 Si dobrá prarar, kde nebola milióny dôvodov,
 iba „BYT“ a dával lásku s pokorou.
 Keď Ti prarar narodeninám si prajem
 iba to, nech Ti robí prarar, čo Ty dávaš.
 Upímnne a so ❤️.

ju najprv asi v aute vyspovedali, ošacovali a potom ju myslím prijali. S Millou si dobre rozumeli. Na narodeniny mi Mirka napísala krásne blahoželanie:

Musím povedať, že asi po 4 pohárikú vína sa mi začala krútiť hlava. A keď priniesli jeden z dezertov, ktorý vyzeral ako nálepka čerešni na tanieri, tak som ho s chichotom bez hanby vylízala.

Nám dievčatám sa páčili záchody. Bol tam obrovský obraz, pri ktorom sme sa aspoň stokrát odfotili. Všetko na tej reštaurácii bolo fajnové a drahé. Neprijemný pocit zbytočného mrhania peňazí ma po čase prešiel a povedala som si, že je to pre nás všetkých.

Šiška párty

V stredu 18.2. sa začínal oficiálne pôst a my sme nestihli našu tradičnú rodinnú šiška párty. Dali sme ju až 21.2., kedy bolo vonku toľko snehu ako by mali byť na Vianoce. Noc predtým výdatne nasnežilo. Iba tu, okolo Stupavy. Už len vianočný stromček nám chýbal. Pri miesení cesta som ľutovala zasnežený stromček s čerstvo vykvitnutými ružovými bahniatkami pred kuchynským oknom. Jar sa už hlási. Ale tentokrát dostala po papulke....

Cesto nádherne vykyslo a na jeho zohrievanie som tento raz nemohla použiť infračervenú lampu, lebo niekto rozbil žiarovku a nepriznal sa. Vynašla som sa a použila fén na vlasy. Šiškám sa to páčilo. 134 kusov. No, na moje prekvapenie zmizli všetky do 3 hodín. Ešte fajn, že som ako „predjedlo“ pripravila 11L gulášu. Inak by návšteva odchádzala hladná. Najlepšia bola počiatočná kalkúlia: „Teraz zober kalkulačku, spočítaj nás, vydeľ počet

šišiek. Ale Standovi daj plus 10,“ dávala som ocovi inštrukcie. Spokojný Stando iba informoval: „Ja som nie len že neraňajkoval, ale ani nevečeral včera, aby som mal dost' miesta.“

Chýbala nám iba Milla, ktorá išla na víkend robiť osobnú kuchárku auntie Zuzke do Nitry:

„Zabezpečila som jej plnú chladničku,“ spokojne hlásila. Dievčatá si spravili ozajstný dámsky víkend s okrásľujúcimi maskami, fitkom a Jankom, čo im chodil nakupovať chýbajúce ingrediencie.

Aby mali deti trochu zmenu, zobrala som ich na Tále do hotela Stupka. Milla nemohla kvôli škole a blížiacemu sa plesu, tak nám ostalo 1 voľné miesto. Pribalili sme Etiena a Timča. Tak mám 4 puberty. Gweni sa psychicky pripravila na to, že ju môžu niekedy odrezať a ostať zaseknutí v nejakej hre. Vníma už rozdiel v zrelosti.

Po ceste som ich nachovala Mekáčom a o 18h po príchode ich rovno vypustila do bazéna. Počas športovej masáže som ignorovala pazvuky, čo šli z vedľajšej fínskej sauny.

Nikto iný vo wellness nebol. O 21h ich ledva vytiahnem z bazéna a hneď ma informujú, že sú hladní. Na noc sa idem zásobiť na recepciu: slané tyčinky a Horalky.

Druhý deň je podobný tomu prvému. Malý rozdiel: na 2 hodiny sme sa šli prejsť pri nádhernom slnečnom počasí a potom sa pokračovali vo wellness. Na hlad som bola dobre pripravená, objednávam obrovské porcie jedla. Perfektne som si oddýchla. Aj keď to boli iba na 2 dni. Mohla som čítať, písať a len tak sa dívať na tie puberty bez toho, že by ma nerozčuľovali.